

CUPRINS

<i>Introducere</i>	11
1. Să descoperim Universul	25
2. Computerul Apple al lui Newton și realitățile alternative	37
3. Teoria cuantică schimbă totul	51
4. Aluzii la nemurire	69
5. Jos cu realismul	87
6. Conștiința	101
7. Cum funcționează conștiința	113
8. Experimentul lui Libet revizuit	131
9. Conștiința animală	143
10. Suicidul cuantic și imposibilitatea morții	159
11. Săgeata timpului	175
12. Călătorind într-un Univers fără timp	187
13. Forțele naturii	197
14. Observatorul definește realitatea	213
15. Visele și realitatea multidimensională	231
16. Detronarea punctului de vedere fiziocentric asupra lumii	241
Post-scriptum: Omul cărui a i-a păsat	257
Anexa 1: Întrebări și critică	263
Anexa 2: Observatorul și săgeata timpului	279
Anexa 3: Observatorii determină structura Universului	299
<i>Lecturi suplimentare</i>	351
<i>Mulțumiri</i>	355
<i>Despre autori</i>	357

*Lui Eliot Stellar – Omul căruia i-a păsat
(vezi post-scriptumul pentru poveste)*

*Ilustrație – Centrul pentru arhive și evidențe,
Universitatea Pennsylvania*

Eliot Stellar (1919 - 1993)

Unul dintre fondatorii neurologiei comportamentale – înfățișat aici la biroul său, în 1978, pe când era îndrumătorul lui Lanza.

„Stellar a dedicat mult din timpul său, în ultimii săi ani, Comitetului pentru Drepturile Umane din cadrul Academiei Naționale pentru Știință (NAS), pe postul de președinte, din 1983 și până la finalul vieții sale. În munca sa din cadrul NAS, el a militat în mod activ pentru libertatea oamenilor de știință de a-și desfășura activitatea de-a lungul întregului mapamond și a intervenit în favoarea cercetătorilor încarcerați, care erau în pericol de a-și pierde viețile sau de a suporta dificultăți extreme.“

— Din „Arhiva Eliot Stellar“,
Arhivele Universității Pennsylvania

INTRODUCERE

ROBERT LANZA

În toate domeniile, paradigma științifică din prezent duce către enigme de nedescifrat, către concluzii ce sunt în ultimă instanță iraționale. De la finalul Primului și al celui de-al Doilea Război Mondial, a avut loc o explozie fără precedent de descoperiri, ale căror concluzii sugerează nevoia unor schimbări fundamentale a felului în care știința se raportează la lume. Atunci când punctul nostru de vedere asupra lumii va ajunge din urmă realitatea, vechea paradigmă va fi înlocuită cu un nou model *biocentric*, în cadrul căruia viața nu este un produs al universului, ci invers.

O schimbare a credințelor noastre fundamentale, cu siguranță va avea parte de opoziție. Nu e o situație necunoscută mie; am avut de-a face cu împotrivirea unor noi moduri de gândire toată viața mea. În copilărie, stăteam treaz toată noaptea și îmi imaginam că sunt un om de știință ce privește minuni la microscop. Dar realitatea părea hotărâtă să îmi reamintească că e doar un vis. În primul meu an de școală, elevii de școala elementară au fost separați în trei clase diferite, pe baza potențialului „observat” – A, B și C. Familia mea tocmai se mutase în acea suburbie din Roxbury, una dintre cele mai rău-famate zone ale orașului Boston (acea zonă a fost mai târziu demolată pentru o renovare urbană). Tatăl meu era un parior

profesionist (trăia din jocul de cărți, ceea ce la vremea respectivă era o activitate ilegală – pe lângă pariurile pe cursele de cai și de câini), astfel că familia noastră nu era genul care să aibă preocupări academice. Într-adevăr, toate cele trei surori ale mele au abandonat studiile în timpul liceului. Am fost plasat în clasa C, un spațiu pentru cei destinați muncilor manuale, comerțului, o clasă ce includea elevii repetenți și pe cei a căror activitate principală includea scui-patul profesorilor.

Cel mai bun prieten al meu era în clasa A. „Credeți că aș putea să ajung om de știință?” am întrebat-o pe mama acestuia într-o zi, pe când eram în clasa a cincea. „Dacă muncesc destul de mult, aș putea să ajung doctor?”.

„O, Doamne!”, a răspuns ea, după care mi-a explicat că nu știa pe nimeni din clasa C care să fi ajuns doctor, dar că probabil aș putea să ajung un excelent tâmplar sau un instalator.

În ziua următoare, am decis să particip la concursul științific, ceea ce mă pune în confruntare directă cu clasa A. Pentru proiectul său în domeniul geologiei, părinții celui mai bun prieten al meu l-au dus pe acesta la muzeu, pentru cercetare, și i-au creat o vitrină impresionantă în care să-și prezinte speciimenele. Proiectul meu – despre animale – era format din suvenire culese în timpul diferitelor mele excursii: insecte, pene și ouă de păsări. Chiar și atunci eram convins că lucrurile vii – nu materia inertă și pietrele – sunt subiectele cele mai bune pentru studiul științific. Ceea ce am făcut eu a fost o inversare completă a ierarhiei pe care o învățam din manuale – adică domeniul fizicii, care includea forțe și atomi, stătea la baza lumii și era, astfel, cheia prin care puteam înțelege lumea, urmat de domeniul chimiei și apoi, de cel al biologiei și al vieții. Proiectul meu m-a ajutat să câștig, deși eram un biet membru al clasei C, locul al doilea, imediat după prietenul meu.

Concursurile științifice au devenit un mod prin care îmi puteam demonstra abilitățile în fața celor care mă etichetau, prin prisma

circumstanțelor mele familiale. Prin faptul că îmi dădeam cu adevărat silința credeam că îmi pot îmbunătăți situația. În timpul liceului m-am concentrat asupra unei încercări ambițioase de a modifica structura genetică a unor găini albe, pe care să le pot face negre folosind o nucleo-proteină. Acest lucru se petrecea înainte de era ingineriei genetice, astfel că profesorul meu de biologie a spus că e imposibil; profesorul de chimie a fost mai direct atunci când mi-a spus: „Lanza, o să ajungi în iad“.

Înainte de concurs, un prieten a prezis că voi câștiga. „Ha, ha!“ a râs toată clasa. Dar prietenul meu a avut dreptate.

Acesta este certificatul pe care autorul (Lanza) l-a primit pentru proiectul său „Animale” din cadrul concursului științific, ca membru al clasei C. Este semnat și de Barbara O'Donnell – viitoarea sa profesoară de științe naturale din liceu – cea care l-a ajutat pe parcursul său științific, la fel cum a făcut-o pentru alte sute de elevi, în timpul celor 50 de ani de carieră, ca profesoară și îndrumătoare. Cartea Biocentrism i-a fost dedicată, cu ocazia împlinirii a 90 de ani.